

Cornwall 2000

Een verslag van deze trip verscheen eerder al in Zeehengelsport, dit is echter een uitgebreider, vollediger verhaal. Alvorens je dit verhaal leest wil ik een waarschuwing laten horen. Vissen in Cornwall is als een zware verslaving. Je raakt er nooit meer van af, het wordt alsmaar erger en het kost geld!! Als je daar niet mee zit, lees dan gerust verder, laat je meeslepen door mijn enthousiasme na de prachtigste visweek van m'n leven.

Het originele plan om met eigen boten naar Cornwall te gaan is een stille dood gestorven. Als ze je vismaten met gratis reizen naar exotische plekjes weglukken en de ferry-tarieven dusdanig de pan uitswingen is het niet verwonderlijk dat daar niets van in huis kwam. Dit is echter geen enkel probleem, het uiterste Zuid-Westen van Engeland beschikt over tal van charterboten geschikt voor 6 tot 12 vissers. De ene al sneller dan de andere, de ene schipper al wat vlotter dan de andere. De meesten beschikken over een 20-mijls licentie, er zijn er echter ook die licentie hebben tot 60 mijl uit de kust. Vooral als je vanaf de zuidkust van Cornwall wil vissen kan dat nuttig zijn. Aan de noordkust volstaat in de zomer een boot met een 20-mijls licentie omdat de warme golfstroom daar de kust nadert tot op 10 à 15 mijl. 20-mijls boten zijn een stuk goedkoper omdat die licentie niet zo duur betaald wordt. Als je een 60-mijls boot chartert betaal je voor 60 mijl ook al gaan ze maar 12 mijl van de kant af, zo gaat dat... Feit is dat je zo'n charter niet op je eentje kan bekostigen. Het toeval wil dat er in de Zeehengelsport een zoekertje stond waarin men om kandidaten vroeg om mee te gaan naar Cornwall. Bovendien precies de week die ik zelf voorzien had. Op deze manier belandde ik bij Jos

en Bennie. Het blijft een hele grote gok, natuurlijk. 8 dagen samen onderweg, zonder dat je elkaar kent. Maar het is wat mij betreft 100% meegevallen. Geen onvertogen woord is er gevallen.

Ik was nochtans bereid veel water in de wijn te doen, maar het was helemaal niet nodig.

De verwachtingen waren hoog gespannen. Gezien het zomerweer in de lage landen hadden we er een hard hoofd in dat het in het doorgaans nog winderigere en nattere Engeland allemaal wel goed zou komen met het weer. Op 6 visdagen hebben we 3 uur regen gehad, voor de rest scheen onafgebroken de zon en kwam de wind nooit boven de 4 bft. De eerste 3 dagen lag de oceaan er bij als een vijver ergens in een of ander gemeentepark! Niks, geen rimpeltje of golfje, zelfs geen Atlantische zwel! Zonder meer schitterend weer. Een mens heeft wat geluk nodig, nietwaar. We hadden onze logies geregeld

BUITENLAND

in het Gwel an Mor Guest-house van Terry en Gerry Markham in een klein plaatsje in de buurt van Newquay. Dit is een eenvoudig pensionnetje waar ze niet van tralala (je deelt een kamer met je vismaten) houden, maar wel weten wat service betekent. Een van de buitengewoon handige dingen daar, is het vervoer van en naar de boot. Terry brengt je 's ochtends naar de boot en komt je 's avonds weer ophalen. Tegen dat je terug bent in het guesthouse, is de soep al warm.

Eveneens via Terry hadden we onze boot voor de komende week geregeld: een snelle Cygnus Cyclone, Sea Spirit genaamd en gevaren door Skipper Collin. Als voormalig beroepsvisser een man die de zee voor de "North-Cornish coast" kent als z'n broekzak. Dat zijn dus de jongens die je nodig hebt om je op dé plekken waar vis zit te brengen. Nu is het zo dat door het enorme hoogteverschil (ruim 6 meter bij een doodtij!) in het getij aan de noordkant van Cornwall, het quasi onmogelijk is om de buitengewoon talrijke wrakken af te stropen met netten. Het enige wat er al eens over een wrak ligt is een lijn kreeftenmanden. Meestal liggen die dan nog langs het wrak en heb je er in het geheel geen last van. En blijf je al eens in de lijn hangen, kan je in de helft van de gevallen

toch je spullen nog recupereren omdat er echt erg veel lijn op overschot aan die dingen hangt. Dit in verband met het eerder genoemde hoogteverschil en de doorgaans altijd aanwezige Atlantische zwel die behoorlijk hoog kan zijn. Toen ik 2 jaar gelden daar was, stond er de ganse week een zwel van rond de 3 meter. Deze golven zijn wel gigantisch breed zodat je er prima over kan varen en er weinig of geen last van hebt, tenzij je aanleg hebt om op een boot spontaan je ontbijt te gaan gebruiken voor de aanleg van een voederplek. Dan kom je gegarandeerd aan de beurt! Voorzorgen nemen dus! Maar, ik had het over de wrakken aldaar. Die dingen liggen daar zoals ze hier in de Banjaard liggen. Je kan als het ware van het ene naar het andere wrak kijken, met dit ene grote verschil, ze liggen wel allemaal tussen de 50 en 60 meter diep en zijn bijna allemaal afgeladen met vis. Welke vis? Heel veel pollak, steenbolken met idiote afmetingen (ruim 40 cm), forse lengen, uiteraard de bekende conger waarvan het formaat altijd een verrassing kan zijn en een hele enkele schaarse gul.

Buiten het wrakvissen kan je in Cornwall ook vissen op de blauwe haai, die in deze regio ook niet over kinderachtige afmetingen beschikt en de "verschrikkelijke" porbeagle of in duide

lijk Nederlands de neus- of haringhaai. Wij hebben het allemaal een keer gedaan deze week, het een al met meer succes dan het andere. Voor de goede orde zal ik dag na dag beschrijven zodat je kan zien hoe zo'n weekje verloopt.

De eerste dag hebben we al direct ons geluk beproefd op de blauwe haai. 's Ochtends bij het uitvaren werden we op de rivier begroet door een school dolfijnen. Eenmaal op zee was makreel vangen geen kunst. De dolfijnen jochten hele scholen voor zich uit recht onze kant uit. Om een of andere reden had je fijne pater-nosters nodig om de makreel massaal te vangen. De klassieke veren en blinkertjes, werden straal genegeerd. Zelf gebruikte ik een haringlijntje wat als bijkomend voordeel had dat je er ook zandspiering aan ving. We hadden al gauw genoeg makreel aan boord om als aas en rubby-dubby te dienen. De blauwe deed het niet die dag, misschien omdat onze makreel in de rubby-dubby te vers was, maar daarover later meer. Tijdens het haaienvissen kan je ook op de bodem vissen. Met een wapperlijn en een makreelfilet vang je tal van vissoorten, naargelang de bodem waarover je op dat moment drift. Die dag kwamen er niet minder dan 11 vissoorten aan boord. Deze waren: makreel, horsmakreel, stekelrog, zandspiering, wijting, steenbolk, pollak, gul, rode poon, hondshaai en lipvis.

Voor de visserij op blauwe haai wordt gezocht naar warme zones in het water. Op het scheidingsvlak tussen het warme en het koude water ontstaat iets wat wij een neer zouden noemen. Naar verluid is dat de plek waar de blauwe haai zich ophoudt. Tijdens onze zoektocht naar zo'n warme stroom, kwamen we tientallen reuzenhaaien tegen. Deze plankton etende giganten zwemmen met hun rug- en staartvin boven water waardoor ze erg goed zichtbaar zijn vanuit een boot. Op een ge-

geven moment passeren wij een bootje van amper 4 meter met daarin 2 volwassenen en 3 kinderen. Zij zaten daar naar ons te roepen en met het vingertje tegen het voorhoofd te tikken. De schipper haalde het gas eraf en keerde de boot om te vragen wat het probleem was. Gaan die pipo's daar even zitten beweren dat wij zo'n reuzenhaai zouden geramd hebben! Ik stond naast de schipper in het stuurhuis en heb die haai gezien, maar dichter dan 10 meter zijn wij niet geweest. Bovendien, als je zo'n beest van een metertje of 6 ramt, heb je voor een boel centen schade aan de boot. Toppunt is dat die gasten in naam van een of andere dierenrechtenorganisatie klacht hebben neergelegd tegen onze schipper. Dierenrechten?

BUITENLAND

Wat waren zij daar dan aan het doen met al die makreellijnen?.. Terry heeft dan een brief geschreven, door ons allemaal ondertekend, waarin staat dat er van een aanvaring nooit sprake is geweest, dat er gezien de scheldpartij door de schipper heel beleefd gereageerd is en dat verontschuldigen op z'n plaats zouden zijn. Onlangs vernam ik van Terry dat Collin wel degelijk een verontschuldigend schrijven heeft mogen ontvangen van de havenautoriteiten.

Terug naar dat gene waarvoor we daar waren, het haaien-vissen. Als onderlijn gebruikten we 2 stukken 60 lbs-staaldraad van 2 meter lang in het midden aan elkaar geklonken door mid-

del van een dikke tonwartel. Als haak gebruikte ik een 10/0. Daaraan wordt dan een gehele makreel door de aars en met de haakpunt nipt door de buikwand bevestigd. Om een en ander strak op de lijn te houden en het uitscheuren te verhinderen, bind je het zaakje tegen de lijn met wikkkel-elastiek. Dezelfde als die je gebruikt om mesheften of krabben op de haak te zetten. Iedereen aan boord vist op een andere diepte. De diepte bepaal je door middel van het befaamde ballonnetje. Je haalt een lus op je hoofdlijn even door en steekt het tutje van het ballonnetje erdoor, even aantrekken, klaar. Als je een keer beet krijgt, knapt het ballonnetje in de meeste gevallen vanzelf en is de lijn vrij. Als hengel gebruikte ik een soepele 30-50 lbs met daarop een reel gevuld met 50 lbs gevlochten lijn. Dit is ruim voldoende als je de slip weet te gebruiken.

Op de tweede dag werd gekozen voor een wrakkentrip. Zoals eerder gezegd, kwamen de pollakken, lengen, steenbollen met de regelmaat van een klok naar boven. Zo ook de eerste conger van de vakantie. Jos ving hem aan... een pilker! Normaal vis je met aas op de conger. Een "makreel-flapper" is een prima aas voor de conger, maar helaas denkt ook de hondshaai er zo over. Die bestjes zijn daar een ware plaag. Ze leveren niet de minste sport en vreten heel je aas aan stukken. Dikwijls heb-

ben ze niet eens de haak als je ze uit het water draait, maar houden ze gewoon vast aan het aas. Dé oplossing hiervoor is vissen met de afval. Snij van een makreel de filets af en laat iemand anders daar maar mee vissen. Gebruik voor de conger kop, graat en staart van een makreel. De hondshaaitjes hebben opeens véééél minder interesse in je aas. Helaas is er tegen de onvermijdelijke steenbolk geen kruit gewassen, die blijft je aas pakken. In ieder geval krijgt de conger nu veel meer kans. Als je ook de steenbolk te slim af wil zijn moet je met steenbolkfilet als aas vissen. Naar mijn gevoel decimeer je daarmee ook je kansen op conger, maar waarschijnlijk werkt het wel. Vandaag kwamen verschillende congers over de railing.

BUITENLAND

De onderlijn is een schuivende wapperlijn met aan het uiteinde een stukje van 30 tot 50 cm staaldraad van 60 lbs en een 8/0 haak. Op het wrak kan je doorgaans lichter vissen. Een 15-20 lbs uitrusting is prima.

De derde dag was weer gereserveerd voor de blauwe haai. 's Ochtends al heel vroeg uit de haven, op zoek naar wat aas-makreel en onze blauwe vriend. De makreel hadden we zo en voor de rubby-dubby hadden we nog altijd dat half vaatje van de eerste dag aan dek staan. Jongens, wat kan dat stinken! Ik word nooit zeeziek, maar als ik daar een minuutje over moet hangen, ben ik er niet ver meer af! Bweikes!! 2 uienzakken met die prut werden over boord gehangen en het "geur"-spoor kon z'n werk doen. Na ongeveer een uurtje kreeg ik de eerste run te verwerken. Adrenaline... Helaas, helaas, helaas... een grote mantelmeeuw had kans gezien m'n makreel te pakken en heel het zaakje met een beweging naar binnen te werken. Ik heb dat beest binnengedraaid, de lijn afgeknipt en weer laten gaan. Ik hoop voor hem dat hij over sterke maagsappen beschikt... Weer een uurtje later kreeg m'n Engelse buurman een run. Helaas voor hem duurde die on-

geveer 10 seconden en toen... pats... kapot! Binnen de vijf minuten ging de haai bij iedereen een keertje langs. Hier eens trekken, daar eens proeven... Veel oe's en aa's aan boord maar geen haai! Tot opeens mijn reel weer begon te lopen. Eerst 2 meter lijn, heel langzaam, dan 5 meter lijn, ietsje sneller, daarna nog eens 10 meter lijn. Net toen ik wou aanslaan stopte hij weer. Gespannen keken we allemaal naar m'n ballonnetje dat daar lag te drijven alsof er niets aan de hand was. Heel langzaam, maar dan ook héél erg langzaam kwam m'n ballonnetje terug richting boot. Plots knapte het ballonnetje en zag ik niet meer waar hij gebleven was. Heel voorzichtig heb ik de slip van m'n reel wat strakker aan gedraaid en een keer goed aangeslagen... Aan de andere kant van de lijn was er eentje het helemaal niet eens met mijn plannen. Als een speer ging hij er vandoor. Al wat ik kon doen was wachten tot hij wat vaart zou minderen. Aanvankelijk hing Bennies lijn over de mijne heen en was ik bang dat mijn lijn zou breken als zijn stalen onderlijn of haak mijn gevlochten lijn zou raken. Gelukkig kwam op een gegeven moment de lijn vrij en kon ik het gevecht tussen man en vis voor de volle 100% aangaan. Met enkel wat steun van

BUITENLAND

een "bud-pad" bekamp je de vis eigenlijk met 1 arm. Na een paar minuten al gaat die dan al pijn doen, maar je hebt geen alternatief. Druk op de lijn houden en rustig binnenhalen. In het zicht van de boot keert die haai dan gewoon om en vertrekt weer. Zo ben ik 4 keer helemaal opnieuw moeten beginnen. Ik heb nooit iets machtigers gezien dan die blauwe haai van ruim 10 meter diep naast de boot naar boven zien komen om dan gewoon weer te vertrekken. Eenmaal aan boord blijft dat beest vechten. Mijn viskist heeft het niet overleefd. Met één zwiep van z'n staart mepte hij de sloten van de koffer en schaafde hij m'n arm. We hebben de vis bij gebrek aan meet- en weeggerief met een touw afgemeten. Zowel in de lengte als rond de borst. De haai werd "afgeklokt" op 228 cm lengte en 90 cm borstomtrek. In de grote muil van de haai bleek ook Rogers haaklijn te hangen. Vlug een paar fotootjes en met z'n drieën dat beest weer over boord gezet. Als een raket ging die de diepte in, ik was zelfs te laat om hem te zien vertrekken. Navraag bij de British Shark Club leerde ons dat een beest met die afmetingen 124 lbs moet gewogen hebben. Omgerekend is dat ruim 56 kilo. Mijn weekje Engeland was toen al een succes.

Om de collega's aan boord meer kans te ge-

ven, heb ik dan mijn tuig niet meer uitgezet en heb ik mij voor de rest van de dag "beperkt" tot de bodemvisserij. Heel even werd nog een keer of twee een vin waargenomen achter de ballonnetjes, maar tot een aanbeet kwam het, wat de haai betreft, niet meer. Mogelijk dat het onweer dat toen losbarstte er voor iets tussen zat. Drie uur lang kwam de regen met bakken naar beneden en stonden we op elkaar gepakt in het stuurhuis en onder het roefje. Ondanks de regen, heb ik m'n bodemvisserij gewoon verder gezet en met de regelmaat van een klok kwamen er wijtingen, rode ponen, hondshaaitjes, steenbolken en gulletjes naar boven. Om de dag af te ronden hebben we nog een uurtje onder de kust op een rif gevist. Daar vinggen we volop pollak, rode poon en een grauwe poon. Met een grijns van hier tot ginder ben ik in de minibus van Terry gestapt en bij aankomst in het guesthouse wist men er blijkbaar al van. Heel even was ik het middelpunt van de wereld enneuh... dat voelt best lekker!

De volgende dag zouden we weer een wrakkentocht ondernemen. Op het eerste wrak was het zakken... hangen! Helaas allemaal grote steenbolken. Hoe groot die beesten ook worden, ze blijven spinnen en tollen als een gek als je ze naar boven draait. Ook in Cornwall is

BUITENLAND

het niet altijd jackpot. Het grote verschil met hier is dat de wrakken daar zowat gestapeld liggen. Van het ene wrak naar het andere duurt amper tien minuten. Op wrak nummer twee lag een lijn met kreeftenmanden, dwars over het wrak. Vastgemaakt aan die lijn en geprobeerd om er te vissen. Vis zat er zat, maar er werd regelmatig in de lijn gehaakt wat ook niet alles is. Je verspeelt er materiaal aan en de beroeps-jongens die die korven moeten halen krijgen op die manier haken in hun handen. Da's dus niks. Maar geen nood, wrakken zat. Op het volgende wrak zat aardig wat pollak en enkele hele forse lengen. Roger, een Engelse sportvisser die de ganse week met ons gevist heeft, ving binnen de vijf minuten een conger. Dat beloofde. Wat later op de dag had ook ik "prijs". Een conger van zo'n acht kilo. Geen kanjer, maar dat kon mij allemaal al lang niet meer schelen. Zolang ik maar beet kreeg vond ik het lang goed. Aan het einde van de dag met een barstensvolle Thermos koelbox weer naar de kant. Na het fileren alles in twee emmers gedaan en even gewogen... tweeëndertig kilo pure filet!

Dag vijf zouden we een keertje met een nog zwaardere zeebewoner, de neushaai, het gevecht aangaan. Er waren er al enkele waargenomen op het rif tussen Bude en Hartland Point, slechts 1 tot 3 mijl uit de kant, weliswaar zo'n

28 mijl vanuit Padstow. Het was weer buitengewoon mooi weer, zwak briesje en volop zon. Van de neushaai hebben geen enkel bewijs gevonden dat hij daadwerkelijk in de buurt was, maar van de pollak des te meer. Op elke rand van het rif zat er werkelijk een wolk vis. Op een bepaald moment ving ik er zelfs een aan een hele makreel die op de bodem lag te wachten op een ruwe haai. Het formaat van het aas geeft al aan dat het niet om visjes van dertig cm ging. Ik heb de hele week een lijntje uitstaan gehad voor de ruwe haai, die daar normaal volop voorkomen, maar niet eentje heb ik er kunnen vangen. Op de tweede dag heeft een Engelsman bij ons aan boord een kleintje gevangen en dat was alles wat betreft de ruwe haai deze week. Samen met het feit dat onze week voorbij vloog alsof het niets was, was het uitblijven van een goede ruwe haai mijn enigste frustratie. Er zijn ergere dingen in het leven dacht ik zo... Grappig om zien is de zonnevis. Als er een vis niet kan zwemmen, is het die wel. Het lijkt wel of hij stervende is... aan de oppervlakte ondersteboven of op z'n kant, een beetje ongemakkelijk met z'n vinnetje wapperen, het is gewoon geen gezicht! We hebben er meerdere waargenomen deze week.

Zondag, onze laatste visdag visten we vanuit Mevagissey aan de zuidkust. Al heel de week

BUITENLAND

hoorde ik alles behalve rooskleurige berichten over troebel water en slechte vangsten. Ook schipper John was niet echt optimistisch. Hij stuurde z'n langzaam lopende Cignus Cyfish "Venus" naar het wrak van een oud bevoorradingsschip op een mijltje of zeven van de haven. Zoals steeds was ik tijdens de reis in het stuurhuis te vinden en had dus mooi zicht op de visvinder. Nog voor het wrak in beeld kwam, zag ik een meter boven de bodem een dikke, vette streep vis hangen. Die streep ging helemaal over het wrak en daarna nog een heel eind over het zand. Hoezo, geen vis aan de zuidkust. Ook over het begrip stroming hebben ze daar heel andere opvattingen. We zouden zeker 1 1/2 pond lood nodig hebben om

het wrak, 70 meter dieper, te kunnen houden, want de stroming liep erg hard, aldus de schipper. Enkele flauwe draaikolkjes was al wat er te zien was achter de boot. Wanneer ik de schipper zei dat hij een keertje op de Noordzee moest komen vissen, bedankte hij feestelijk. In ieder geval, ik heb de ganse dag met een pilkeertje van 200 gram aan de slag geweest...

Nog voor de boot op z'n plek lag, had Jos z'n pilker al naar beneden en... beet! Het bleek een forse wijting van zo 'n dikke vijftig cm te zijn. De tweede keer dat Bennie z'n pilkertje liet gaan, werd dat ding zo hard gegrepen dat hij er van schrok. Na veel trekken en sleuren kwam van op zeventig meter diepte een gul van elf en een halve kilo naar de oppervlakte. De schipper ging zowat door het lint. Gullen van dat formaat zijn deze dagen bijzonder zeldzaam in Cornwall. In de winter willen er nog wel eens wat gullen passeren, maar in de zomer?... Van onze ploeg van zeven schoten er vandaag nog maar vijf over. Wij gedrietjes, Robert, een Schot en Andy, een Engelsman. Andy zag het pilkeren wel zitten en knoopte er ook een-tje aan z'n lijn. Je moet weten dat pilkeren "not done" is in die regio. Ze denken daar dat het de vis (lees pollak) verjaagt. Uit het water in onze viskist, ja! Zoals je dat dikwijls ziet bij iemand die voor het eerst met een pilker vist, zag je het vraagteken op z'n voorhoofd alleen

maar groter worden. Links en rechts van hem kwamen de jumbo-wijtingen na elkaar over de railing en aan zijn pilker gebeurde er zo goed als niets. Na zijn dreg "aangekleed" te hebben met een blauwe muppet en hem even uitgelegd te hebben hoe je die loodvis moet bewegen ging het al een heel stuk beter. Zo goed zelfs dat hij in de kortste keren, met een kop als een boei van de inspanning, stond te zuchten onder het geweld van wat later een conger van twaalf kilo bleek te zijn. Weer aan de pilker! Jos vond het met de pilker allemaal niet snel genoeg gaan en monteerde een onderlijn met 3 muppets... De foto toont het resultaat. Aardig detail: door het keren van het tij lagen wij honderdveertig meter van het wrak vandaan,

BUITENLAND

gewoon boven het zand! De vis bleef echter komen. 2 1/2 afslagkist wijtingen, enkele pol-lakken, een hele forse gul en een flinke conger sloten onze Cornwall-expeditie af. Deze week was fantastisch geweest. Het is niet de vraag of we terug gaan. De vraag is: "Wanneer?". Voor mijn part morgen.

Koen De Bièvre
Delta 498

Voor de oversteek van het Kanaal heb je tal van mogelijkheden. Vanuit Calais zijn er zeer veel overtochten per dag naar Dover, Ramsgate en/of Felixtowe. De prijzen varieerden voor een bestelwagen van het type Mercedes Vito van 16.000 frank (Oostende) tot 34.000 frank (kanaaltunnel) voor een retourtje. Varen op wekdagen vanuit Oostende kost aanzienlijk minder dan in het weekend. Buiten de vakantieperiodes is het uiteraard ook een stuk voordeliger.

Omwille van het grote prijsverschil zijn wij vanuit Oostende naar Dover overgezet met een Seacat van Hooverspeed. Deze brengt je in 2 uur en 10 minuten aan de overkant. Vanuit Dover kan je, als het verkeer meezit, in 6 uur naar Newquay rijden.

Wie het ook eens wil proberen kan altijd reser-veren bij Terry en Gerry Markham

Gwel an Mor Guesthouse

Trevarrian, Mawgan Porth
Nr Newquay, Cornwall TR8 4AQ
Tel. 00-44-1637 860437

e-mail: tee.gee@zetnet.co.uk
website:

www.activityholidayscornwall.co.uk

Wie het wiel niet zelf wil uitvinden en gewoon alles geregeld wil zien, kan terecht bij Bert Goeree.

Tight Lines Visreizen

Fazant 131 - 2986 CM Ridderkerk
Tel. (00-31) (0)180 43 47 88
Fax. (00-31) (0)180 43 53 55
Mobiel (00-31) (0)6 24 51 81 80

e-mail: info@tightlines.nl
website: www.tightlines.nl

